

Enligt meddelande av godsägaren Lybeck har en stensatt väg spårats i åkern väster om landsvägen och jämnlöpande med denna; måhända har denna stenbro varit den uti inskriften åsyftade.

46. Ströbo äng, Herrstaberg, Kvillinge sn, Bråbo hd.

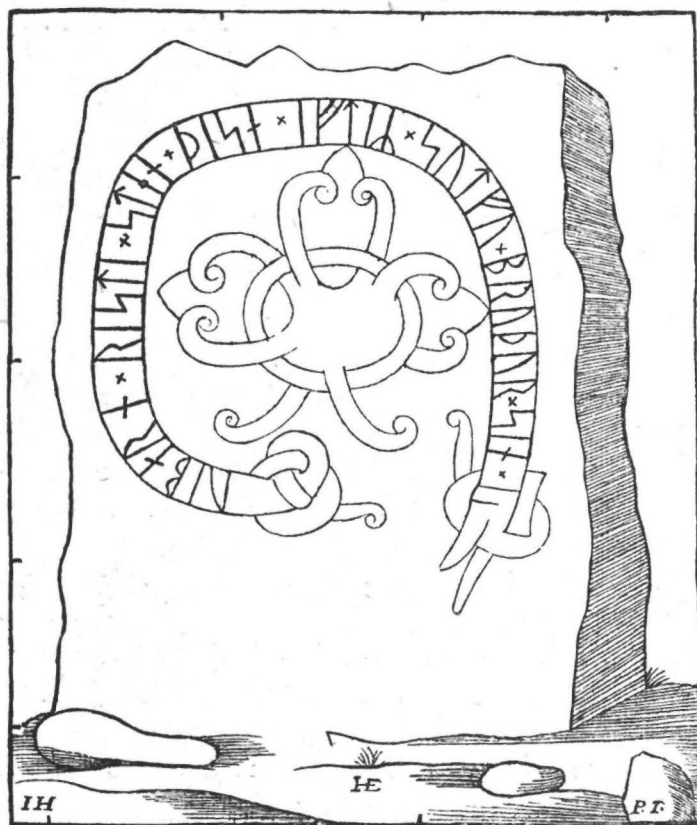
Pl. XVI. Fig. 2.

Litteratur: B. 929; L. 1092; W. 6; *Ransakning* 1667—84; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 472; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 65, *Reseber.* 1861, s. 13, teckning; C. F. Nordskjöld, *Reseber.* 1872, I, s. 59, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 19, teckn.

Runstenens plats angives i *Ransakning* sålunda: »Ey langt ifrån Bärge By, uti een äng norrängen kallad». L. 1092 angiver »Ringby, i en bäck». P. A. Säve säger: »Vid

Herrstaberg och en vattenrännil i Ströbo äng, öster om landsvägen och n.o. om Stenbro»; han fann stenen upplagd på stockar inom en bukt av bäcken. Runstenen restes sedermera av grossh. Ringborg, men omkring år 1900 flyttades denna runsten jämte Ög. 47, 48 av densamme till Herrstaberg, där den nu står n.v. från huvudbyggningen i en sluttning, lika långt från norra utfarsvägen som stenen med korset, med inskriftsidan mot vägen. Runstenen upptäcktes vid rätning av Marieborgs bäck. Ämnet är granit med insprängd flinta.

På stenens mitt är ett konstrikt kors ristat, vars mitt, topp och vänstra arm äro fullt tydliga. Högra armen framträder ej i sin helhet på grund av gropigheter och i stenen insprängd flinta. Vad som funnits nedom korsets mitt, är omöjligt att fastställa på grund av flintan i en massa fåror. Den till höger uppstickande knorren synes säker, i de övriga linierna kan intet sammanhang spåras.

B. 929.

Runstenens höjd är 1,70 m, bredden över korsets mitt är likaledes 1,70 m. Slingans bredd är 12 cm.

Ristningen är i allmänhet synnerligen tydlig. Inskriften tyckes börja med ett mycket otydligt rakt kors, vilket ock Nordenskjöld antager. Uti **uibarn** och **brupur** äro kännestrecken på **b** skilda av 2 cm mellanrum. Den avlidnes namn är **sulfu**; alls ingen anledning finnes att med C. F. Nordenskjöld och Ihrfors läsa sista runan som **r**.

Inskriften är följande:

+ **uibarn** + **risti** + **sten** + **pisa** × **iftir** + **sulfu** + **brupur** + **sin** +
 5 10 15 20 25 30 35

Namnet **uibarn** har sannolikt uttalats *Vibærn* med andra ledens vokal obruten, jfr Lundgren, *Personnamn*, s. 7 *Abern*, s. 127 *Ingebern*, s. 159 *Kættilbern*. Ristningen **sulfu** motsvaras av fsv. **Sölva*, som ingår i ortn. *Söluostadh*, SD. VI, 144 (1349; gam. afskr.), Tjust, Småland, *Solfuothorpe* (dat.), SD. ns. II, 398 (1411), möjl. Solfvarp, i Asby sn, Ydre hd, Östergötl., och utan u-omljud fsv. **Salva* i ortn. *Saluo qvarn*, SRP. n. 2596 (1392), trol. i Östra hd, Smål., och *Salusta*, n. 1523, 1965, 1982 (1380—83), nu Salsta, Flen sn, Södm., vilken uppfattning redan Wadstein, *Fornnorska hom. bokens ljudl.* s. 44 i Ups. univ. årsskr. 1890, uttalar rörande mansnamnet nom. **sulfa** L. 1237. Lundgren, *Personnamn fr. medeltiden*, antager naturligt nog namnet vara fem.; inskriften visar, att det är ett mansnamn, som i runsvenskan bör hava haft formen *Sölva*.

Översättning: Vibærn reste denna sten efter Solva, sin broder.

47, 48. Ströbo äng, Herrstaberger. Kvillinge sn, Bråbo hd.

Pl. XVII. Fig. 1, 2.

Litteratur: L. 1093; W. 7; P. A. Säve, *ATS*. I, s. 65, teckning; *Reseber*. 1861, s. 12, teckning av Ög. 47 och s. 14 av Ög. 48; C. F. Nordenskjöld, *Reseber*. 1872, II, s. 58, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 19, teckn.

a) Ög. 47.

L. 1093 nämner blott tillvaron av en runsten vid »Ringby, i en bäck», P. A. Säve anger dess plats i Ströbo äng, »vid rännen, 25—30 steg öster om vägen», och fann Ög. 47 rest men Ög. 48 liggande i gräset. Omkring 1900 flyttades stenen till parken vid Herrstaberger, nära vars gräns den står rest, norrut från manbyggnaden.

Runstenens höjd är 1,50 m, bredden vid foten 55 cm, vid mitten 50 cm, i toppen 40 cm. Slingans bredd är 9—11 cm. Ämnet är rödaktig granit. Ristningen djup, tydlig.

Inskriften börjar med en tydlig punkt, 3 cm nedifrån, 5 cm uppifrån, framför namnet **purfiuipa**. Uti **pinsi** är sista runan med säkerhet **i**, icke **a**. Det kolon, som följer på **aftir**, är otydligt. Det följande namnet är **isikl** med **s** som vänderuna, hela runan **s** kännes jämn med fingret, mellanstreckket löper i en fåra. Nordenskjöld läser **iriki**, men detta **r** är antaget på grund av fåror, som ej kunna vara huggna. Uti **asbun** är ock **s** vänderuna. Det följande ordet är **buru**, i vars **b** kännestrecken stå långt från stavens mitt och vars